

TAFSIR AV Kapitel 27, an-Naml ~ Myrorna

Kapitel 27, An-Naml ~ Myrorna

Beskrivning:

Koranens uppenbarelse är glada nyheter, och att förkasta Guds gåva leder till svårt straff.

Inledning

Myrorna, ett kapitel med nittiotre verser, uppenbarades i Mekka. Det inleds med en beskrivning av Koranen som glada nyheter för de troende och en allvarlig varning för de icke-troende. Därefter möter vi flera korta berättelser om profeter och de samhällen som inte trodde på deras varningar. Dessa berättelser illustreras med exempel på Guds makt och den kontrasterande maktlösheten hos de ting som dyrkas vid sidan av Gud. Kapitlet innehåller också beskrivningar av Domedagen och avslutas med att upprepa de inledande verserna – Koranen är goda nyheter för de troende men en varning för andra.

Verserna 1–6 Glädje eller straff

Vers 1 består av bokstäverna *ta* och *sin*. De är två av de fjorton bokstavskombinationer som inleder tjugonio kapitel i Koranen. Gud uppenbarade ingen specifik betydelse för dem. Direkt efter bokstäverna säger Gud att denna skrift är en vägledning för de troende. Den är glada nyheter för dem som ber, ger allmosor och tror på det kommande livet. De som inte tror vandrar däremot blinda och tror att deras liv inte får några bestående konsekvenser. De har fel. Deras straff blir svårt, och denna skrift är en varning. Profeten Muhammed, må Guds nåd och välsignelser vara över honom, tar emot denna Koran från Den som är Allvetande.

Verserna 7–14 Moses och Farao

När han reste med sin familj såg Moses en eld. Han gick mot ljuset och sade till sin familj att han skulle återvända med antingen nyheter eller brinnande vedträn för att göra en egen eld. När han nådde elden ropade Gud till honom och presenterade sig själv. Gud befallde Moses att kasta ner sin stav; han lydde men flydde i skräck när staven började röra sig som en orm. Gud sade åt honom att stanna och att sändebuden inte ska vara rädda i Guds närvaro, för Han är barmhärtig och förlåtande. Gud sade sedan åt Moses att stoppa sin hand i manteln och när han drog ut den var den skinande vit. Gud förklarade att detta var två av de nio tecken som skulle ges till Farao för att övertyga honom att underkasta sig den Ende Guden. Farao och hans rådgivare kallade tecknen trolldom. De visste att tecknen var mirakel men förnekade dem och fick därför ett mycket dåligt slut.

Verserna 15–44 Salomo och drottningen av Saba

När Gud gav kunskap till David och Salomo prisade de honom. De förstod fåglarnas språk och Salomo ärvde Davids kungarike. Salomos soldater marscherade i led – jinner, människor och fåglar. När armén marscherade genom myrornas dal sade en myra till de andra att de skulle gå undan så att de inte blev krossade. Salomo förstod och log brett, och bad Gud om styrka och förmåga att vara tacksam, att utföra goda gärningar som Han älskar, och att få vara med de rättfärdiga.

Salomo inspekterade fåglarna men kunde inte finna härfågeln. Härfågeln

återvände och sade att den hade varit i Saba där den funnit en kvinna som styrde folket. Hon hade en magnifik tron men de dyrkade solen istället för Gud. Salomo skickade härfågeln med ett brev till drottningen av Saba. Hon läste brevet för sina rådgivare. Det var en inbjudan att underkasta sig Guds vilja. Salomo och hans armé hade inte invaderat staden, så hon beslöt att skicka en gåva. När gåvan kom sade Salomo att de inte kunde ge honom något som Gud inte redan hade skänkt honom. Han skickade dem tillbaka med ett hot om att invadera deras stad.

Saba beslöt att komma personligen, och medan hon väntade frågade Salomo sina rådgivare om någon kunde hämta hennes tron. En av jinnerna kunde frambringa tronen på ett ögonblick. När Saba anlände frågade man henne om det hon såg var hennes tron, och även om den var förklädd sade hon att den såg ut som hennes. När hon ombads gå in i palatset trodde hon att hon skulle vada genom vatten och lyfte sin kjol, men golvet var gjort av skinande slät glas. När hon själv såg vad Gud hade gett Salomo och hur majestätisk hans ställning var, underkastade hon sig Guds befallning och erkände att han var en ädel profet.

Verserna 45–58 Saleh och Lot

Saleh kallade Thamuds folk till att dyrka den Ende Guden, men de delade sig i rivaliserande grupper. En grupp sade att Saleh och hans följare var ett ont omen. Ledarna i några familjer svor en ed att de tillsammans skulle döda Saleh och hans familj. De planerade en lömsk plan, men Gud planerade också. Resultatet blev att deras plan misslyckades och de förstördes, och deras öde hus är ett tecken för dem som tänker. De sanna troende räddades.

Lot sändes till sitt folk för att fråga dem varför de öppet begick homosexuella handlingar trots att de visste att det var fel. De hade inget svar annat än att försöka fördriva Lot och hans anhängare från staden. Så Gud räddade Lot och hela hans familj – utom hans hustru som var bestämd att vara en av dem som stannade kvar. Ett ont regn av stenar föll över dem som valde att ignorera varningen.

Verserna 59–93

Profeten Muhammed får höra att prisa Gud och sända fred över

sändebuden. Han får också höra att fråga: vem är bättre – Gud, som skapade himlarna och jorden och allt som finns i dem, eller någon annan gudom? Det är tydligt att det är Gud som låter floder rinna och som fäster bergen och andra underbara ting. Varför dyrkar de då något annat än Gud? Vem besvarar den nödställdes rop och tar bort de lidandes bördor? Gud, Han som är högt över allt de sätter vid Hans sida. Ingen har kunskap om det osynliga utom Gud. Det är Han som vet när de döda ska uppväckas.

Detta oroar de otroende som säger att de har hört gamla sagor om att de döda ska uppväckas och de tror inte på det. Därför måste de resa genom landet och själva se vad som hänt med dem som inte tog varningarna om ett kommande liv på allvar. Gud är givmild även om de flesta människor är otacksamma. Ingenting är dolt för Gud; allt finns i en tydlig bok. Koranen är vägledning och barmhärtighet. Gud ska döma och profeten Muhammed ska inte sörja över dem som inte lyssnar på hans varning. Istället ska han sätta sin tillit till Gud, för han är på den raka vägen. Han kan inte få de döva eller döda att höra; han kan inte leda de blinda.

En dag ska de otroende ledas inför Gud i grupper. Domen ska ges men de ska inte tala. Gud har sänt tecken för dem som tror och som tänker. När basunen ljuder ska många bli skräckslagna; de fasta bergen ska försvinna som moln. På den dagen ska en god gärning hålla en människa trygg, men en ond gärning ska kasta henne i Elden. Muhammed säger att han har blivit befalld att underkasta sig Gud, att dyrka Honom och recitera Koranen. Muhammed är endast en varnare; all pris tillhör endast Gud, och Gud är aldrig omedveten.

[KAPITEL 27](#)

[«TAFSIR AV Kapitel 28, al-Qasas ~ Berättelsen](#)

[TAFSIR AV Kapitel 26, ash-Shu'ara ~ Poeterna»](#)

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah – En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah – Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)

- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)